

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **P. T. T.**, státní příslušnost X
v ČR bytem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j.: MV- 182974-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 2. 2020, č. j.: MV- 182974-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAM“) ze dne 22. 11. 2019, č. j. OAM-19226-28/PP-2018, jímž byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka EU na území ČR, neboť není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a výrokem II. podle

§ 87e odst. 4 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí; a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobkyně podala dne 1. 11. 2018 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87b zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny (dále jen „žádost“). K žádosti žalobkyně přiložila mj. rodné listy a osvědčení o státním občanství ČR svých nezletilých vnuků D. D. N. a D. P. D. N. a rodný list a cestovní doklad své dcery N. T. T., státní příslušnost X. OAM opětovně vyzývalo žalobkyni k odstranění vad žádosti a k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU podle § 87b odst. 3 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobkyni náležitě poučilo podle § 15a zákona o pobytu cizinců, kdo je za rodinného příslušníka občana EU považován. Následně žalobkyně doložila listinu o nabytí státního občanství ČR a rodný list druhá své dcery D. D. N. Žalobkyně dále v řízení před OAM uvedla, že je vyššího věku a na území ČR je odkázána na péči rodinných příslušníků, s nimiž žije ve společné domácnosti a kteří o ni a jejího manžela N. V. T. pečují. V zemi původu nemá nikoho, kdo by se o ni ve stáří postaral. OAM žádost zamítlo, neboť došlo k závěru, že žalobkyně nesplňuje základní předpoklad pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž odkazovala na příbuzenský vztah s občany ČR (vnuky) a sdílení společné domácnosti s nimi, dcerou a jejím partnerem, též občanem ČR. Dále v odvolání poukazovala na zdravotní stav svůj i manželův a dodala, že je závislá na výživě poskytované partnerem její dcery. O odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno výše, když se ztotožnila s názorem OAM, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Dále uvedla, že § 87e zákona o pobytu cizinců neukládá povinnost zkoumat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně v žalobě uvedla, že prvostupňové rozhodnutí zasahuje do jejího soukromého a rodinného života. V ČR má rodinu - s dcerou, která má v ČR trvalý pobyt a dlouho zde žije, a s vnuky, kteří jsou občany ČR, žije ve společné domácnosti. Uvedla, že je důchodkyně, nemá žádný příjem, v zemi původu nemá kde bydlet, nemá tam příbuzné ani důchod. Navíc není natolik zdravá, aby mohla pracovat, živí ji její dcera.
5. Namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Skutkové okolnosti případu nebyly zjištěny tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti, zejména co do hodnocení dopadu obou rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, jakož i života jiných účastníků řízení. K tomu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Dle judikatury ESLP (rozsudek ESLP ze dne 24. 2. 1998 ve věci Botta proti Itálii) je pojem soukromý život širší a zahrnuje právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi a má podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce s dalšími lidskými bytostmi. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006-89 dodala, že žalobou napadeným rozhodnutím nebyla

dosažena spravedlivá rovnováha mezi zájmem státu na dodržování pobytových předpisů a zájmem životních partnerů na ochraně jejich soukromého a rodinného života do budoucnosti.

6. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil (*pozn. soudu: ač žalobkyně v žalobě uvedla, že žádá zrušení rozhodnutí prvostupňového, z obsahu žaloby je zřejmé, že žádá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí*).

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že ač se žalobkyně cítí být rodinným příslušníkem ve vztahu ke svým vnukům, je zřejmé, že nemůže být jejich manželem, rodičem, dítětem mladším 21 let, ani jejich potomkem či předkem závislým na jejich výživě či jiné nutné péči (neboť vnuci jsou nezletilí a odkázaní na péči svých rodičů). Ve vztahu k partnerovi dcery žalobkyně, tj. otci jejich nezletilých vnuků, žalobkyně nespadá do žádné z kategorií dalších příbuzných ve smyslu § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť ji s ním nepojí žádný příbuzenský svazek.
8. Dodala, že zjištěný skutkový stav odůvodňoval aplikaci § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byť se takové rozhodnutí mohlo s ohledem na vztahy mezi dotýcnými jevit jako příliš tvrdé. Důvody žalobkyně k podání žádosti jsou lidsky pochopitelné, zákon o pobytu cizinců však stanovuje kritéria, která musí být splněna, aby bylo možné povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců vydat, a jejichž splnění nelze prominout. Žalobkyně tato kritéria nesplňuje, pročez bylo nutné žádost odmítnout. Pro legalizaci svého pobytu na území ČR bude žalobkyně muset využít jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Závěrem upozornila na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, dle něž by zásahem do soukromého a rodinného života v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou intenzitou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Výjimkou by mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. V případě žalobkyně taková situace nenastala, neboť si může požádat o jiný druh pobytového oprávnění.
9. Žalovaná ze shora uvedených důvodů žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

10. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud o důkazech nerozhodoval, neboť je účastníci řízení nenavrhovali.
11. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Soud z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podané žaloby, jakož i vyjádření žalované k žalobě ověřil skutkový stav a přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby.
13. Podstatou sporu je posouzení, zda byla žádost žalobkyně zamítnuta v souladu se zákonem a Úmluvou, či nikoli.

14. Skutkový stav věci je mezi stranami nesporný, proto soud z obsahu správního spisu ověřil tyto pro případ podstatné skutečnosti:
15. Žalobkyně je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, je narozena v roce 1962. Má manžela stejné státní příslušnosti. Bydlí ve společné domácnosti s manželem, dcerou, dvěma vnuky (ročník 2014 a 2016) a partnerem dcery. Oba vnuci jsou občany ČR, dcera má k povolení k trvalému pobytu na území ČR, partner dcery je taktéž občanem ČR. Dcera a její partner nejsou manžely. Manžel žalobkyně též podal žádost o povolení k přechodnému pobytu (*pozn. soudu: proti rozhodnutí správních orgánů o žádosti manžela byla podána žaloba vedená zdejším soudem pod sp. zn. 9 A 30/2020*).
16. Žalobkyně byla výzvami ze dne 10. 12. 2018, č. j. OAM-19226-8/PP-2018 a ze dne 7. 6. 2019, č. j. OAM-19226-20/PP-2018 vyzývána k doložení dokladů potvrzujících, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 87b odst. 3 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Zároveň byla poučena jaké doklady či jiné podklady mohou prokázat, že je žalobkyně příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Výzvou ze dne 4. 7. 2019, č. j. OAM-19226-22/PP-2018 byla žalobkyně navíc vyzvána k dodání lékařské zprávy, která případně prokáže závislost na jiné nutné péči nebo neschopnost se o sebe postarat v důsledku vážného zdravotního stavu. Zároveň v ní byla žalobkyně informována o podmínkách, které je nutné splnit ve smyslu § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
17. Žalobkyně ve svých podáních OAM tvrdila, že je odkázána na péči rodinných příslušníků, s nimiž žije ve společné domácnosti, v zemi původu by se o ni nikdo ve stáří nepostaral. To prokazovala prohlášením dcery, v němž dcera uvedla, že žalobkyně s ní a její rodinou žije ve společné domácnosti, v níž se společně se svým partnerem a dětmi o žalobkyni (a jejího manžela) stará, poskytuje jí bydlení, stravu a další potřeby spojené s pobytem v ČR a vozí ji k lékaři. Obdobně (vyjma odvozu k lékaři) prohlásil i partner dcery žalobkyně. Dále žalobkyně předložila lékařskou zprávu, z níž nevyplývá, že by byla invalidní či její zdravotní stav výrazněji zhoršen vzhledem k věku (vyplývá z ní chronická bolest zad, vypadávání vlasů, zhoršená paměť, problémy s koleny).
18. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně tvrdila, že by měla být posuzována jako rodinný příslušník občana EU dle § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť je závislá na výživě poskytované partnerem dcery, naopak pomáhá ve výchově vnuků. Porušení čl. 8 Úmluvy v žádosti ani v odvolání výslovně nenamítala.
19. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*
21. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
22. Podle čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy (1) *Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. (2) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti*

v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

23. Pro úplnost soud uvádí i následující ustanovení, týkající se otázky rodinné příslušnosti občana EU, z nichž správní orgány v žalobou napadeném i prvostupňovém rozhodnutí vycházely:

24. Podle § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění:

(1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

a) manžel,

b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,

c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a

d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

(2) Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

25. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění *Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce. Podle odst. 3 téhož ustanovení K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e); b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.*

26. Soud o žalobě uvažil takto:

27. Soud předně uvádí, že žalobkyně v žalobě nebrojila proti závěrem správních orgánů, že není rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Soud

je při rozhodování o žalobě vázán žalobními body, neměl by se tedy tímto závěrem vůbec zabývat. Na skutečnost, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců soud tedy pohlížel jako na skutečnost mezi stranami nespornou. Soud pouze na okraj konstatuje, že odůvodněním uvedených závěrů se podrobně zabývalo OAM v prvostupňovém rozhodnutí, jakož i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

28. Soud se tedy zabýval žalobní námitkou ohledně nepřiměřenosti dopadů obou správních rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, a shledal ji důvodnou.
29. Žalovaný se zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince na str. 6 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí, kde argumentoval obdobně jako ve vyjádření k žalobě a dospěl k závěru, že nebylo třeba přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně posuzovat ani vzhledem k čl. 8 Úmluvy. Soud jeho závěrům nemohl přisvědčit.
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (uveřejněna pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence (srovnej rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života, za předpokladu, že žadatel tuto otázku vznese a nepřiměřenost v řízení namítá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39), se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani odst. 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srovnej rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53). Taktéž otázka charakteru pobytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá dle Nejvyššího správního soudu žádný vliv na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (shodně srovnej odst. [31] a [32] odůvodnění rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30, nebo odst. [31] odůvodnění rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39). Současně je nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince (bod 20. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2021, č. j. 8 Azs 87/2020-86).
31. Podle stanoviska soudu žalobkyně v průběhu správního řízení ve svých podáních uváděla skutečnosti, které měly vést správní orgány k posouzení dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, přičemž tyto skutečnosti nebyly na první pohled nemyslitelné či jen zdánlivé (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39).

32. Žalobkyně sice v řízení před OAM námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života výslovně nevznesla, uvedla ale (v přípisu ze dne 30. 9. 2019), že je již vyššího věku, je odkázána na péči rodinných příslušníků a v zemi původu nemá nikoho, kdo by se o ni ve stáří staral.
33. V odvolání pak doplnila, že má chronická onemocnění a její vyžaduje péči, výživu a obecně zaopatření rodinnými příslušníky, bez čehož by se v zemi původu neobešla, sama naopak pomáhá s výchovou vnuků. Svou situaci doložila lékařskou zprávou a podklady ohledně dcery a její rodiny. Je pravdou, že z lékařské zprávy vyplývá, že žalobkyně má 4 děti, tj. nejen dceru, u níž v ČR žije, ale i další potomky, o nichž se ve svých podáních nezmínila. Bude proto na žalobkyni, aby tuto okolnost v dalším řízení upřesnila, doplnila, a navrhla k tomu důkazy. Jako žadatelku ji totiž tíží břemeno tvrzení, jakož i břemeno důkazní.
34. Lze tak uzavřít, že žalobkyně v průběhu správního řízení z hlediska obsahu svých podání uplatnila tvrzení (která z části podložila důkazy), jež měly vést (nejpozději) žalovanou ve smyslu čl. 8 Úmluvy k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Pokud tak žalovaná neučinila a tyto skutečnosti nehodnotila, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, která vedla soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
35. Bude na žalované, aby v dalším řízení vyhodnotila žalobkyní tvrzené a prokazované skutečnosti, a posoudila přiměřenost dopadu rozhodnutí do jejího života. Neopomene přitom uvést, jaká jiná ustanovení zákona o pobytu cizinců měla na mysli, když konstatovala „Pro legalizaci svého pobytu na území bude účastnice řízení muset využít jiných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.“ (str. 6 napadeného rozhodnutí), byť to ale neznamená, že případné žádosti žalobkyně o takový druh pobytu na území bude vyhověno.
36. K tomu soud poukazuje na bod 23. výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 87/2020-86, kde se uvádí „V případech dopadů do soukromého a rodinného života je třeba se primárně zabývat důsledky, které negativní rozhodnutí žalované má pro stěžovatelku, potažmo jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS). Žalovaná uvedla, že stěžovatelka má možnost upravit svůj pobyt (i pobyt svých dětí) jiným pobytovým oprávněním. Pokud by to byla pravda, zcela jistě by se tím značně snižovala intenzita dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. V takovém případě by pro účely přezkumu dopadu do soukromého a rodinného života bylo možné vyjít z toho, že stěžovatelka žádá jen o titul „vyššího“ typu, než kterým by mohla disponovat, a tudíž by soudní přezkum dopadu do soukromého a rodinného života mohl být méně intenzivní, než je tomu v jiných případech, např. u rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (srov. bod 20 rozsudku NSS ze dne 1. 12. 2016, čj. 9 Azs 253/2016-30). Závěr žalované o možnosti získat jiné pobytové oprávnění nicméně nelze přezkoumat, neboť žalovaná neuvedla, o jaké pobytové oprávnění by se konkrétně mohlo jednat. Bez této klíčové informace však nelze považovat odůvodnění rozhodnutí žalované, pokud jde o posouzení otázky zásahu do soukromého a rodinného života, za úplné a přezkoumatelné.“
37. Bylo povinností správních orgánů zhodnotit tvrzení žalobkyně, neboť „...jak plyne z rozsudku NSS ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27, „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, závisí míra a intenzita poměrování uvedených zájmů na množství a kvalitě informací, které má správní orgán k dispozici. Váží-li správní orgán tyto

zájmy při rozhodování o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a tohoto zákona, musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). To však neznamená, že je povinen aktivně vyhledávat podrobnosti o žadatelově soukromí (které by případně mohly převážet nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění), pokud sám žadatel neuvádí důležité informace o svém soukromém a rodinném životě“. Tyto závěry lze vztáhnout také na posuzování přiměřenosti rozhodnutí z hlediska čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti je směrem ke stěžovateli též nezbytné opětovně zdůraznit, že je jeho povinností vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí a současně, že jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života nemůže být již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019-39).“ (bod 29. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 226/2020- 52).

38. Při posuzování zjištěných skutečností o soukromém a rodinném životě žalobkyně žalovaná v dalším řízení přihlédne k aktuální judikatuře správních soudů a zváží použití stanoviska NSS o ověření integrace cizince do české společnosti v bodu 24. výše citovaného rozsudku č. j. 8 Azs 87/2020-86 „*Lze dodat, že ani postřehy o formálních pochybeních stěžovatelky nijak nereagují na zjištěné skutečnosti o rodinném a soukromém životě stěžovatelky, případně její integraci do české společnosti. Ohledně integrace je třeba se zabývat otázkami typu, zda stěžovatelka ovládá český jazyk, zapojuje se spolu s rodinou do společenského života či zda se její společenské kontakty neomezují jen na přistěhovaleckou komunitu (bod 19 rozsudku NSS ze dne 19. 11. 2020, čj. 6 Azs 181/2020-42).*“

V. Závěr a náklady řízení

39. Soud proto rozhodnutí žalované podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro vady řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána výše uvedeným právním názorem soudu (odst. 5) a ve věci znovu rozhodne.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci procesně úspěšná, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 24. února 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu